

Milan pa — kot da ga je prevzela neka neznana duševna moč — je dovršil mojstrsko delo v tem težavnem položaju. Storil je nekaj, česar ne bi pričakoval nihče. Stresel se je mogočno — kot bi hotel odbiti napadajočo besnost — hitel je po stopnicah smejočih se lic, stopil v kuhinjo z vedrim obrazom ter dejal: »Hvala, mamica, da ste me opozorili na to. V strašni naglici sem še na denar pozabil. Prosim, dajte mi ga, kolikor veste, da ga rabim za vožnjo!«

Seveda je imela dobra mati denar že pripravljen ter mu ga je hitro dala. — »Hvala, ljuba mamica, in z Bogom!« — — Bliskovito se je okrenil in izginil, mirno žvižgajoč ono: »Ljubi maj, krasni maj — —«

Na kolodvor je prišel prav zadnji hip ves spehan — a blažen in srečen. Zavedal se je, kaj je storil v zadnjem trenutku, ko bi vsak drugi besnel od togote. Zadovoljen je bil Milan sam s seboj in ni nihče bil ves tisti popoldan bolj pomladansko radostno razpoložen kot Milan v svoji veliki sreči.

Ko dečka ni bilo več doma, se je mati od veselja razjokala. Kako bi se tudi ne; saj je bil Milan v hiši prava zvezda vodnica za brata in za sestro, ki nista bila povsem taka. (Konec prihodnjič.)

Dvoje sanje.

Ugasnila je luč, in legli sta s hčerko, osemletno Marico, na trdo ležišče.

»Kdaj se pa vrnejo oče iz vojske?« je vprašala mater hčerka.

»Kdo pa to vé, dete moje!« je odgovorila mati. In njen glas je bil nevesel in poln slutenj.

V hipu se je domislila vsega.

Zatrobil je rog, in mož je vzel s stene puško in se je moral odtrgati od doma. Od nje, od otroka. Moral je iti, kamor je velel kraljevi ukaz, da se vojskuje za dom in gospodarja.

In zdaj je že tri mesece. In vojna še divjá in divjá vedno hujše, in vedno žalostnejše novice prihajajo iz nje.

»Samo, da bi se vrnil zdrav in živ! Veliko jih pobijejo v vojski,« je nadaljevala mati.

»Jaz vsak dan molim k angelu varihu, da bi jih obvaroval vsaj krogle, da bi se vrnili,« je pripomnila hčerka. »Le moli, Marica! Bog usliši molitev nedolžnega srca; usliši molitev otroka za svojega očeta.«

Zaprle so se jima trudne oči. Obe sta zaspali. Čulo se je polglasno dihanje; a nista zaspali srca, zasajali sta. Kakor da je priletel bel golobček na okno — tako je sanjala žena — in potrkal s kljunčkom nanj, tanko in srebrno. Oj, nožice je imel pa vse krvave, in tudi kljunček je bil ves krvav.

»Kaj boš povedal, golobček?« je vprašala žena.

»Žalost bom povedal in bridkost,« je odgovoril golobček. »Letel sem čez polje. Na njem so ležali junaki in umirali; iz prsi jim je lila kri. In eden izmed njih me je poklical: ‚Golobček, pridi sèmdol, prileti k meni, da ti naročim poslednji pozdrav!‘ Zletel sem, sédel možu na prsi, in naročil mi je: ‚Poléti v tiho kočo — ob pobočju gore stoji ob bistri vodici, sredi vrtička stoji. Poléti tja in sporoči poslednji pozdrav moji ženi in Marici!‘ Tako je rekel in je izdihnil.«

Zastokala je žena, polglasno in pridušeno.

Pa tudi hčerka je sanjala.

Solnce je sijalo, in angelček je priletel. Ves je bil bel in srebrne perutnice je imel. Priletel je in sporočil Marici: »Uslišal sem tvojo molitev; oče je zdrav in se vrne —« In že je prijahal oče. Ves obraz se mu je svetil od sreče. Skočil je s konja in objel mater in njo. In z njim je prijahal sam kralj. Prijazno se mu je smehljajal častiti obraz. Bil je v zlatem plašču, z diamantno krono na glavi, z zlatim žezlom v desnici. Razjahal je konja, vsega pokritega z dragoceno odejo, podal prijazno roko materi in njej in nasul na mizo zlatih cekinov: »Nate, družinica, da ne boste trpeli pomanjkanja, ker hrabro se je boril oče!« —

Zaklicala bi bila deklica veselja. Pa nevidna roka ji je tiščala prsi. Samo oči so se ji odprle, široko in zvedavo. Stisnila se je k materi in je boječe vprašala: »Kam pa so šli oče?« Bogumil Gorenjko.

